

KIRA VALA

BANÁNOVNÍK

A TŘI KRABI



BANÁNOVNÍK A TŘI KRABI

Kira Vala

1. KAPITOLA: KDEPAK JE?

„Bacha! Už přichází!“

V kuchyni najednou nastal obrovský zmatek a shon. Všichni pobíhali kolem a vráželi do sebe navzájem. Jedna prázdná pánev spadla na podlahu a chvíli tam ještě opisovala kruh. Vydávala přitom hlasitý nepříjemný zvuk, který ještě více umocňoval napětí a nervozitu všech přítomných. Upravovali si uniformy, jedna dívka si zastrčila neposedný pramínek vlasů za ucho a už stáli všichni v jedné řadě a v pozoru. Celé pracovní osazenstvo hotelové kuchyně. Až na Briana to byli vesměs pouze místní Thajci.

Na chodbě bylo slyšet energické kroky, a tento zvuk podpatků jim dával tušit, že se blíží.

„Dračice“ se blíží!

Všichni se napřímili do pozoru, a zběžně pohledem ještě překontrolovali uniformy svých kolegů a kolegyně. Vychytávali poslední chybičky ranního nástupu. Brzy na to se otevřely dveře a do nich vstoupila mladá a energická štíhlá žena v dokonale padnoucí úzké pouzdrové sukni a bílé blůzce. Byla to Evropanka, která pocházela z Nizozemského království a která velela celému luxusnímu rezortu v té nádherné tropické destinaci.

„Dobré ráno, jste všichni připravení? Přivezli už čerstvé ovoce, zeleninu i ryby? A co mořské plody a přivezli taky ty humry? Budeme jich mít dostatek? Dnešní meníčka zvládneme?“ dotazovala se

přísným velitelským hlasem ta ostrá dáma a mezitím si prohlížela své podřízené a kontrolovala jejich uniformy.

„Už zase ti chybí knoflík, Manghute! Kolikrát vám to mám opakovat, že vaše uniformy si musíte udržovat neustále v bezvadném stavu! Pracujete v pětihvězdičkovém hotelu, tak byste si toho měli vážit a podle toho byste měli také vypadat! Nepracujete jen tak v ledajakém hotelu! Uvědomte si to! Dnes večer musí být všechno naprosto dokonalé! Ta slavnostní večere by měla všechny VIP hosty přímo oslnit! Dejte si dnes obzvláště záležet. Kdepak je vůbec Brian? Tak může mi konečně někdo říct, kde je Brian? Že ten chlap zase zaspal?“

„Nezaspal, je tu už nejméně hodinu. To on přejímal dnešní čerstvé ryby i ty humry. Přišla jste dnes mnohem dříve. Nečekali jsme vás tak brzy. Někde tu rozhodně bude,“ dodal rychle kuchař Sittichai.

„Moc dobře ví, že nesnáším, když při ranní kontrole někdo chybí! Tohle mi dělá naschvál! Dnešní večere je nesmírně důležitá. Připravte se na to. Nesmíte nic podcenit. Přiletí velmi vzácní hosté, zdejší pobyt jim musí přímo učarovat. Ty, Mangkute, zjisti, zdali máte všechny ingredience přesně podle objednaného menu. Slavnostní večere má nejvyšší prioritu! Pokud bude cokoliv chybět, okamžitě mě o tom informujte. O žádné velké improvizace nestojím.“

Popošla v řadě až ke krásné droboučké dívce a začala ji peskovat: „Kolikrát ti mám vysvětlovat, Sunee, že si máš pořádně upravit ty vlasy. Buď se nechej ostříhat anebo ji je pořádně svaž! Nesnáším, když ti koukají zpod čepice. Vlas v jídle by znamenal katastrofu! Copak vám to musím vážně neustále připomínat?“

Sittichai dodal: „Dohlédnu na to, madam. Jsme připravení. Všechny suroviny pro dnešní menu i pro slavnostní večeři už jsme překontrolovali oba i s Brianem při přejímce. Nechybí vůbec nic. Za to vám ručím. Pokud si přejete, můžete probrat všechny další instrukce se mnou. Já je Brianovi předám.“

„Ne. To slavnostní menu chci ještě s Brianem probrat osobně. Je to důležité. Jakmile se vrátí, vyřídíte mu, že s ním musím okamžitě mluvit. Rozuměli jste mi?“

„Popošla o kousek dál a zapíchla svůj pěstěný ukazováček přímo do kuchařovy hrudi: „A ty, Sittichai, se tolik nesnaž. Čerstvé ryby a maso má přejímat vždy Brian. Ty se stejně nikdy šéfkuchařem nestaneš! Jen tvé jméno a tvá drzost ti úspěch nepřinese. Měl by ses více snažit a okouzlit mě svým kulinářským uměním. Prozatím se ti to příliš nedaří. Vem si příklad z Mangkuta. Učí se rychle a vaří dost možná nejlépe z vás všech!“

Otočila se čelem k druhému kuchaři: „Ale i ty, Mangkute, by sis měl konečně uvědomit, že vaříš v exkluzivní kuchyni pro ty nejzmlsanější jazýčky světa. Nevaříš pro své tetičky. To si dobře uvědom! Měl by ses více zaměřit na delikatesy. Thajská kuchyně je sice úžasná, ale naši hosté od nás žádají více. Mnohem více. Očekávají mistrovské pokrmy. No nic, nebudu tady s vámi ztrácet čas. Pošlete mi tedy urychleně Briana, jakmile se objeví,“ domluvila, otočila se a její štíhlé dlouhé nohy na vysokých podpatcích odkráčely vyvolat bouři jinam.

Sittichai po ní šlehl nahněvaným pohledem a procedil mezi zuby: „Taková saň! Prý neumím skvěle vařit. Všichni mi říkají, že vařím

úžasně, jen ona to neuznává. To proto, že nemá thajský jazyk! Nedokáže správně ocenit asijskou kuchyni!“

Sunee se na něj usmála a plácla ho přátelsky po zádech: „Uklidni se! Dobře víš, jaká je. Buď rád, že odešel ten starý bručoun, co tu dříve pracoval. Ten byl ještě mnohem horší než ona. Pamatuješ?“

„No jo. Máš pravdu. Všichni šéfové jsou fakt děsní. Ale tahle kráva mě dneska vážně vytočila! Varujte Briana, ať ho nechytí. Buď ho zabije otec Raylai, že chodí s jeho dcerou, anebo ho jednou načapá ta naše ‚Dračice‘. Buď jedno, anebo druhé. Sám jsem zvědavý, která z těch dvou možností to bude.“

„Neviděli jste někde Briana?“ otázala se mocná ředitelka maďarského číšníka, který připravoval stoly pro hosty, kteří se už brzy začnou probouzet.

„Neviděl. Copak není v kuchyni?“ otázal se Zoltán nevinně, ale v očích mu hrály šelmovské ohníčky. Na chvíli to vypadalo, jako by se i pousmál, ale rychle raději sklopil hlavu, aby šéfová neodhalila žádnou z emocí, které právě cítil.

Jenže její laserový pohled si toho letmého úsměvu povšiml: „Copak je? Něco mi uniklo? Měla bych něco vědět?“

„Paní ředitelko, já se usmívám denně na celý svět a když vás vidím, usmívám se ještě více.“

„Proč ve vašem hlasem vnímám náznak ironie? A co ty květy na stole? Copak jsem jasně nenařídila, že tyhle květy vydávají vůni, která se hostům nelíbí, okamžitě je vyhoďte. Chci tu vidět do půl hodiny jiné!“

„Ano, madam. Zařídím to ihned,“ ochotně odvětil číšník Zoltán a se zájmem si prohlížel její vlnící se zadek v těsné sukni i její štíhlé dokonalé nohy a energickou chůzi. Líbila se mu. Jak rád by krotil tuhle „Dračici“!

„Dobré ráno, Narissaro. Jak proběhla noční směna, zmínila se Vanida o něčem neobvyklém?“ otázala se šéfová krásné thajské recepcní.

„Ne, madam. Všechno je v naprostém pořádku. Noc byla údajně klidná. Jste tu dnes velmi brzy,“ usmála se kráska s květy ve vlasech na svoji nadřízenou.

„Ano, jsem tu brzy, protože beze mě by tu nastal totální chaos. Musíme se pořádně připravit na nadcházející dny. Jako dítě jsem Vánoce milovala, ale teď už je nesnáším. Všichni se najednou zblázní a chtějí je oslavit v tropickém ráji. Nechápu to. K Vánocům je přece zapotřebí zima a sněhové vločky, Santa Klaus, a ne tropické květy, prales, bílý písek a koupání v moři.“

„Ano, madam. Bývá to tu každý rok stejné.“

„Potvrdili už rezervaci i naši VIP hosté?“

„Téměř všichni ano, ale Olívia bude mít jistě přesnější informace. Pokud vím, jsme plně obsazení na dobu příštích dvou týdnů. Prozatím rezervace nikdo nezrušil.“

„Dobrá, děkuji. Až Olívia dorazí, pošli ji prosím za mnou. A ještě něco. Briana jsi náhodou neviděla?“

„Viděla, madam. Přišel brzy ráno. Stejně jako obvykle a pak odešel přímo do kuchyně.“

„Děkuji. Zastavím se tu za vámi ještě kolem poledne a projdeme si všechny rezervace.“

Kousek opodál stály dvě pokojské a povídaly si.

„Solado, Tasanee, proč jste přišly tak brzy? Copak jsem vám neřekla, že tu tak brzy ráno nechci nikoho z pokojských ani vidět? Za chvíli se začnou scházet první hosté ke snídaním! Nechci, aby si vás někdo z nich povšiml. Kde je Veradis?“

„Naše vedoucí právě kontroluje ebenové apartmá. Ti hosté se rozhodli odjet už brzy nad ránem, nahlásili to večer, a tak nám Veradis přikázala, abychom dnes přišly o něco dříve a provedly důkladnější úklid ebenového apartmá. Prý očekáváte vzácné VIP hosty, kteří mají přijet už brzy, a tak jsme si pospíšily. Dnešek bude velmi náročný,“ odvětila zdvořile Solada.

„Dobrá, to se mi hodí. Zajdu zkontrolovat ebenové apartmá také. Můžete jít obě se mnou. Řeknu vám osobně, jaké výhrady mám k vaší práci,“ dodala nadřazeně ta přísná žena.

„Dobré ráno, Veradis! Vše v pořádku? Zkontrolovala jste všechny škvíry? Nechci tu mít ani smítko prachu! Všechno musí být naprosto dokonalé! Precizní čistota. Rozumíte mi?“

„Ano, madam. Noční směna si dala obzvláště záležet, pracovali dnes mnohem déle než obvykle. V noci proběhl velmi důkladný úklid všech jídelen a společenských místností. Využila jsem té příležitosti, že hosté odjeli dřív, a tak je už i toto apartmá připraveno,“ odvětila vedoucí pokojských Veradis.

„Ano, sloni z ručníků jsou povedení, máme, okna se blýskají, zrcadla také, to máme, tohle je také hotovo. Tady v koupelně vidím šmouhu. Vidíte ji? Bílý kapesníček, prosím!“

Jedna z pokojských podala své ředitelce bílý kapesníček a věděla, že právě nastává chvíle pravdy. Přísná a mocná žena teď bude chvíli slídit úplně všude: „Tady je. Prosím, paní ředitelko.“

Nejvyšší nadřízená přetřela pár kusů nábytku v místech, která by žádný normální člověk nekontroloval. Kapesníček však zůstal dokonale čistý. Pak otevřela jednu skříňku a kapesníčkem projížděla i všechny škvíry v kovovém držáku. Najednou v něm objevila špetku špíny a zvedla vítězoslavným pohybem kapesníček do výšky a ukázala ho všem přítomným ženám: „Vidíte to? Co jsem vám říkala! Jasně jsem vás žádala o precizní úklid! Tomuhle vy říkáte perfektní čistota? Vidíte tu špínu? Okamžitě vyčistit! Tohle tady nestrpím! Rozumíte mi zcela jasně?“

„Ano, madam. Dohlédnu na to. Už se to vícekrát nestane. Slibuji,“ dodala Veradis a sklopené řasy zakryly v ten moment všechny její negativní emoce.

„To taky doufám! Musím ještě zajít do Spa. Dnes nás všechny čeká velmi náročný den.“

A šéfová opět odkráčela rázným krokem. Veradis na nic nečekala. Prstem se na displeji mobilu dotkla čísla své kamarádky, vedoucí hotelového wellness centra: „Haló? Dobré ráno, Wanwiso, jde právě za tebou. Za chvíli tam bude! Dej si pozor! Dnes je obzvlášť v ráži. Později se za tebou zastavím. Drž se! Pa!“

„Holky ke mně. Pozor! „Dračice“ přichází,“ zvolala nervózně Wanwisa. Ale i na ostatních zaměstnankyních zdejšího wellness centra byla znát jistá nervozita.

„Proboha, kde je zase Raylai? Že už je zase s tím chlapem z kuchyně? Její otec ji za to jednou zabije a šéfová taky, jestli je načapá!“ Všechny ostatní přítomné krásky rychle přiběhly na povel své vedoucí a se smíchem si mezi sebou něco štěbetaly. Jen o chvíli později se objevila ředitelka a všechny se rychle postavily do jedné řady.

Prísňým pohledem prošla kolem nich a pozorovala jednu po druhé: „Děvčata, velmi dobře víte, že nás čekají velmi těžké dny. Hlavní nápor sezóny. Očekávám od vás maximální nasazení a vstřícnost vůči hostům. Když od vás budou odcházet, musí mít pocit, že právě odešli ze samotného ráje. Rozumíte mi? Masáže, koupele i vonné terapie by měly uchvátit všechny jejich smysly. V těchto dnech neexistuje žádné volno! Opakuji. Na dovolenou zapomeňte a žádná z vás nedostane po dva týdny ani jeden den volna. To si můžete vybrat později. Teď vás tu potřebuji mít úplně všechny! Počkat, kde je Raylai? Jak to, že ji tu nikde nevidím? Já to věděla! Že se tu někde schovává Brian? Ten padouch jeden! Já jim dám! Oběma!“

„Briane, kde jsi? Já vím moc dobře, že tu někde jsi! Raylai?“ křičela ředitelka jako pominutá a otevírala jedny dveře za druhými. Wanwisa následovala svoji šéfovou a snažila se ji všemožně zastavit: „Nejsou tady, paní ředitelko. Jakmile se Raylai objeví, pošlu ji okamžitě za vámi!“

Najednou ta přísná „Dračice“ otevřela dveře jedné ze zadních místností a v ní objevila přesně to, co očekávala. Lépe řečeno ty dva zaměstnance, které tolik hledala: „Tak nejsou tady, říkáte? A kdo je tohle?“ prohlásila vítězoslavně a otočila se směrem k vedoucí Spa a rukou ukázala na dva milence, kteří spěšně dolad'ovali svoji garderobu a dopínali si knoflíky.

„Nechápu to, paní ředitelko. Raylai rozhodně přísně potrestám,“ dodala nešťastně Wanwisa.

„Briane, ani trochu se nestydíš? Kolikrát to mám opakovat, že si v hotelu nepřejí absolutně žádné pletky mezi zaměstnanci! Něco takového tady nestrpím! Požádej otce Raylai o její ruku a dělejte to doma, protože něco takového se tu stalo naposledy! Rozumíte mi oba? Máte štěstí, že vás teď tolik potřebuji, jinak byste letěli na hodinu! Ale pamatujte si, ještě jednou vás nachytám a letíte! Oba dva! Briane, nemysli si, že si neseženu jiného dobrého šéfkuchaře! Myslíš si, že jsi nenahraditelný, ale to se velmi pleteš!“

2. KAPITOLA: RUSKÝ PÁR

V hale jídelny se mezitím začali scházet první hosté ke snídani. Vzadu seděla mladá rodina se dvěma neposlušnými malými dětmi, které odmítaly snídat. O kousek blíže popíjel zamyšleně kávu postarší Němec. Vypadalo to, že je tak hluboce ponořen do svých myšlenek, že ani nevnímá to dětské štěbetání, které některé nedůtklivější hosty vyloženě rušilo.

Pak se zde nacházel jeden zamilovaný pár z Norska. Ti dva se nemohli jeden druhého vůbec nabažit. Seděli těsně vedle sebe a drželi se něžně za ruce. On ji každou chvíli políbil.

Po chvíli přišli noví hosté. Manželský pár z Gruzie. Byli to velmi bohatí Rusové, kteří se přestěhovali do nádherné Gruzie, ve které začali podnikat. Jejich obchod jen kvetl a své bohatství dávali světu rádi na odiv.

Doma na ně čekaly tři dospívající děti, pubertáči, kteří se odmítli ztrapňovat se svými rodiči a kteří si raději naplánovali několik párty se svými přáteli a na oslavy Nového roku si zamluvili jednu luxusní chatu v horách.

Když přicházeli ke stolu, tvářili se nevrle. Manžel měl kruhy pod očima. Byl to vysoký atraktivní muž, modrooký blondák s dlouhými blond řasami a sebevědomým úsměvem, který jen ještě umocňoval jeho atraktivitu. Usmíval se na všechny hezké ženy kolem, a především na thajské servírky a číšnice. Na svoji manželku se však neusmál ani jednou.

Jeho žena nebyla tak atraktivní jako on. Byla menší postavy, vlasy jí hrály barvami hned v několika zrzavých odstínech, jako by se samy nedokázaly rozhodnout, který odstín si zvolí. Chvillemi převažovaly tmavší odstíny, ale jakmile na vlasy zazářily sluneční paprsky, jejich majitelka se najednou proměnila v docela hezkou sexy zrzku. V obličeji měla spoustu pih, které zdobily a zkrášlovaly její tvář, ve které se začínaly objevovat první vrásky. Ještě před osmnácti lety to však byla nádherná dívka. Pocházela z velmi bohaté ruské rodiny, která se usadila v Nizozemsku.

Oba manželé si vzali malé talíře a ukládali na ně lákavé pochoutky, které by potěšily každického gurmána. Avšak ani ty hory skvělých pokrmů, které by dokázaly potěšit nejen všechny chuťové buňky, ale dokonce i lahodily oku každého běžného hosta, je příliš nelákaly. Ani vůně čerstvého tropického ovoce je neomámila. Na rozdíl od dvou mužských labužníků, kteří stáli opodál a vzdychali nad každým novým objevem a nedokázali se rozhodnout, kterou lahůdku zvolit.

Ruští manželé usedli ke stolu a už za chvíli u nich stála příjemná číšnice a tázala se jich, co dobrého k pití jim může přinést. Žena si objednala ledovým a nadřazeným stylem kávu a pomerančový džus. Zato její manžel úsměvy k číšnici nešetřil. Objednal si totéž.

„Krásné dobré ráno přeji, doufám, že se vám u nás líbí?“ pronášela líbezným hlasem ředitelka rezortu, která přišla pozdravit první ranní hosty u snídani.

„Jistěže, je tu moc hezky,“ odpověděla Ruska Tatiana.

„Jen byste tu možná mohli zavést i přistýlky pro ubohé manžely,“ dodal jízlivě ruský krasavec.

„Přistýlky?“ zamrkala překvapeně ředitelka, „obávám se, že vám teď nerozumím. Je vše v pořádku? Pokud si přejete, přistýlka se dá snadno zařídit.“

„Ale to nic, nevšímejte si ho. Rád si z lidí utahuje. Není vůbec ubohý, ale spíše ubožák. Všechno je v pořádku, nic nám nechybí,“ dodala zrzka.

„Ach tak! V každém případě, pokud byste cokoliv potřebovali, okamžitě zareagujeme na každé vaše přání,“ dodala ředitelka a nemohla si nevšimnout mrknutí záletného manžela Rusky. Tvářila se jako by nic a důstojně odplula k ostatním stolům, aby i ostatní hosty přivítala stejně líbezně a přátelsky jako ruský manželský pár.

„Au, to bolí! Proč mě zase kopeš?“ vykřikl krasavec a třel si nohu, do které ho právě pod stolem kopl jeho žena.

„Jen ať bolí! To musíš každému na setkání všechno vyžvanit?“

„Co jsem řekl? Co? Copak jsem jí prozradil, jak jsi mě v noci kopala do ledvin? A jak jsem potom musel spát na podlaze koupelny?“

„Dobře ti tak! Neměl jsi chrápat!“

„Já že jsem chrápal? To ty jsi chrácala! Příště ti nahraju, jak chrápeš, jen ať se slyšíš! Víš ty vůbec, jak moc to bolelo? Ještě teď mě to bolí! To mě musíš v noci vážně tak brutálně kopat do zad? Nemohla jsi mě aspoň probudit o trochu něžněji?“

„Něžněji? Já ti dám něhu! Té si užíváš až dost! Myslíš, že jsem si nevšimla, jak se otáčíš za tou thajskou číšnicí? Líbí se ti, co? Běda, jestli si s ní něco začneš! Přijeli jsme sem kvůli něčemu jinému. Tady žádné pletky, rozumíš?“

„Co to do tebe dneska zase vjelo? Ach, kam se jen poděla ta má nádherná mladinká Táňa?“

„Co mi to chceš namluvit? Že jsem stará? Tohle se mi snažíš naznačit? Není mi ještě ani 36!“

„Ale no tak, lásco, už se přestaň zlobit. Koukni se támhle na ty dva zamilované. Tomu se říká vášeň. Tráví tu líbáňky. Pamatuješ tenkrát na ty naše?“

„Já spíše pozoruji támhle ty dva Holanďany. Myslíš, že spolu něco mají?“

„Hm, rozhodně mám pocit, že jsou zamilovanější než my dva.“

„Už jsi zase jízlivý?“

„Ale no tak, zlato moje! Zajdi si třeba na masáž, anebo si můžeme třeba vyrazit na želví farmu? Malé roztomilé želvičky. Co ty na to?“

„Máš pravdu, malý výlet by neuškodil, ale nejdříve zavolám dětem.“

Sergej mezitím pozoroval jedním očkem ředitelku a jakmile spatřil, že odchází směrem ke své kanceláři, zvedl se od stolu a svoji ženu jemně políbil na tvář: „Počkám, než si zavoláš. Na chvíli se půjdu projít.“ Jenže ve skutečnosti se na žádnou procházku nevydal. Už o chvíli později zaťukal na dveře kanceláře ředitelky.

3. KAPITOLA: BRAZILKA A RAPPER

„Vážení cestující, Chtěli bychom vám oznámit, že za chvíli přistaneme na letišti v Bangkoku. Hlavním měšť Thajska, v naší cílové destinaci. Doufáme, že náš společný let byl příjemný a že s námi rádi poletíte i přišť. Jménem celé posádky bychom vám chtěli poděkovat za to, že jste si vybrali právě naše aerolinie a přejeme vám příjemný pobyt v tomto úžasném tropickém ráji,“ oznamovala příjemná stevardka.

„Ach, já už se tak těším,“ ozvala se starší paní a otočila se ke své spolucestující, která s úsměvem přitakala. I muž s falešným knírem vedle ní se na starou paní jemně pousmál.

„Nevím, kde budete ubytovaní vy, ale na mě a moji neteř čeká pěťihvězdičkový vilový resort na jednom z místních ostrovů. Sázela jsem na jistotu a vybrala si pro nás jen to nejlepší! Jedná se o 83 bazénových vil, které jsou seskupeny kolem laguny ve stylu jiho thajské vesnice a 30 bazénových pavilonů v přilehlých tropických zahradách Avani a Mai Khao. Znáte to tam trochu?“

„Ne,“ odpověděla její spolucestující a nervózně se zavrtěla.

„No, já vlastně také ne. Letíme do Thajska úplně poprvé. Moc a moc se těšíme. A kde vlastně budete ubytovaní vy? Třeba máme stejný cíl?“

„To ne, my jsme se ubytovali jinde,“ odvětila suše, ale zdvořile neznámá žena a pomyslela si, jaké měla štěstí, že ta upovídaná stará paní celý let prospala.

Ale ta dáma se nenechala jen tak odbýt: „Víte, jsem už stará a bála jsem se odletět na tak dalekou cestu, ale pak jsem si řekla a proč by ne? Kdy jindy bys chtěla odletět než právě teď? Má neteř se chtěla ubytovat v rezortu ‚Tři krabi‘. Pořád o něm pěla básně, ale přesvědčit mě nedokázala, a tak jsme se ubytovaly jinde. Musela jsem jí ale slíbit, že se tam vypravíme alespoň na jednu VIP slavnost, víte? Zarezervovaly jsme si dvě noci v jednom hotelu poblíž. Teprve pak odjedeme do našeho vilového rezortu na jihu Thajska,“ vyprávěla stará dáma a malinko se zamyslela.

„Nebudete náhodou také ubytovaní v tom rezortu? Všimla jsem si, že jste malinko zareagovala, když jsem zmínila ‚Tři kraby‘. Tam budete bydlet?“

„Vlastně ano. Zarezervovali jsme si v tom rezortu apartmá,“ odpověděla malinko neochotně spolucestující a raději se opřela o sedadlo a zavřela oči, aby už dál nemusela odpovídat na otázky dotěrné staré dámy.

„Ach, nesnáším ty otřesy při přistávání, hází to se mnou!“ stěžovala si ta stará paní.

„Klid, tetičko, jen klidně sed'. Už přistáváme. To nejhorší máme za sebou,“ dodala devatenáctiletá spolucestující staré dámy.

Jen o tři sedadla dále seděl mladý manželský pár z Česka, který ten rozhovor v angličtině pozorně poslouchal, zatímco letadlo přistávalo na letištní ploše. Drobná kráska se zelenýma očima, které zdobily dokonalé přírodní řasy a která vypadala jako panenka, se obrátila na svého manžela: „Slyšels?“

„Slyšel,“ odvětil jí nevzrušeně obtloustlý třicátník s mírnou pleší. Jeho krásná žena vytvářela svým nádherným zjevem prudký kontrast ke svému muži

„Myslíš, že letí s námi? Vsadím se, že cestují první třídou. Srabi! Bojí se nám podívat do očí. To ona nás do toho namočila!“

„Klid, miláčku. Všechno se vyřeší. Uvidíš, ale taky si myslím, že letíme stejným letadlem. Uvidíme je nejspíš na letišti. Ostatně už jsme tady.“

Letadlo pomalu přistálo na letištní ploše a první cestující začali vystupovat a nasávat vlhký a teplý vzduch tropického ráje v jeho chladném období. Pro cestující z Evropy toto klima znamenalo mírný, ale velmi příjemný šok, protože u nich doma zatím panovala krutá zima.

Thajsko je tropická země. Zdejší klima je silně ovlivněno monzuny. Mají tu tři roční období. Prvním je období vlhka a horka, které panuje od března do června, období dešťů od července do října a období chladu, které nastává v listopadu a trvá až do února.

Většina zdejších turistů časeje svou návštěvu právě do chladného období, které je chladné jen v uvozovkách. Průměrná teplota v té době zde dosahuje 30 °C a neprší. Takové podnebí vytváří příjemný protipól pro turisty ze severní Ameriky i Evropy. I proto je tato destinace mezi turisty v této době tak oblíbená.

I mladý český pár už vystoupil z letadla. Když vstoupili na letištní schůdky, malinko se zastavili, aby nasáli místní atmosféru a mladá žena, která vypadala jako panenka, dodala tajemně: „Je to zvláštní. Zase tady!“

„Ano, zvláštní,“ dodal její muž.

„Hele! Vidíš je támhle? Tam vepředu. Jsou tu oba. Já to věděla, letěli s námi první třídou. Nikdy nezapomenou ukázat, že na to mají! Příště poletíme první třídou taky,“ a malinko pokývla hlavou, aby manželovi lehce naznačila směr, na který by se měl zaměřit. Zamyšleně se podíval a spatřil čokoládovou ultra štíhlou krásku, která kráčela na jehlových podpatcích po boku známé hvězdy rapu.

Nebylo nijak těžké tento pár objevit. Ti dva kolem sebe okamžitě budili značnou pozornost. Její krása každému vyrážela dech. Byla to známá brazilská modelka, která se pružnou chůzí gazely přibližovala k přistavené luxusní limuzíně. Ale i on na sebe rozhodně upoutal značnou pozornost. Jeho dokonale stylový outfit, tmavé brýle značky Armani, Rolexky na pravé ruce. Každému bylo na první pohled jasné, že jsou to boháči.

Do luxusního pětihvězdičkového rezortu Tři krabi přijela jejich limuzína jako první. Tyto dva VIP hosty uvítala samotná ředitelka: „Vítám vás u nás! Jsme nesmírně poctěni vaší návštěvou. Ebenové apartmá je už pro vás připraveno, o vaše zavazadla je dobře postaráno, naši zaměstnanci vám je už co nevidět přinesou nahoru do apartmá. Došlo sice k menšímu zdržení na letišti, ale vy si můžete dát samozřejmě nejdříve malý drink u baru anebo malé občerstvení. Pojdte, představím vás, tohle je Olivia. Postará se o všechny nezbytné formality a zavede vás přímo do vašeho apartmá.“

„Děkujeme, já se nasměřuji sám přímo k baru i ebenové apartmá znám velmi dobře. Našel bych ho i po slepu.“

„Ani já doprovod nepotřebuji, stačí mi znát jen náš kód,“ oznámila všem přítomným Brazilka.

„Váš kód od apartmá vám předá Olivia. Pokud si ho budete přát změnit, stačí jen zadat nový kód na recepci a Olivia ho okamžitě zadá do systému,“ dodala s úsměvem ředitelka.

„Ano, to víme,“ dodala úsečně Isabel a odkrácěla sebejistě k výtahu. Rezort znala velmi dobře. Rozhodně sem nepřijela poprvé.

„Musí pořád tak kroutit zadkem? A upnutější šaty už si na sebe vzít nemohla! Vždyť jí z nich ty její umělé kozy brzy vypadnou. Nechápu, proč se vám mužům takové zmalované a nepřirozené typy žen líbí?“ prohlásila rezolutně Tatiana Smirnov. Spolu s manželem stáli právě u recepcie a chystali se odjet na menší výlet.

Krásná modelka k sobě skutečně magicky přitahovala pohledy všech přítomných. I krasavec Sergej ji okamžitě zaregistroval a usmál se na ni, ale ona jeho úsměv ignorovala a zadívala se jiným směrem.

4. KAPITOLA: PETR A LUCIE

Teprve později postupně dorazili i další cestující z Evropy, kteří přiletěli stejným letadlem z Vídně, stejně jako Brazilka a její přítel. Zaměstnanci rezortu Tři krabi je uvítali opět vzorně. Samotná ředitelka je přivítala osobně a pak je předala do rukou zkušené recepční Olivie, která je ihned po zadání nezbytných údajů do systému zavedla přímo do jejich apartmá.

„Pane a paní Karasovi, vaše palmové apartmá je už připraveno,“ usmála se na nově příchozí mile.

„Ale my si přece zabukovali ebenové apartmá. Ne to palmové,“ prohlásila nahněvaně zelenooká kráska Lucie a zamrkala nazlobeně svými dlouhými řasami.

„Pak se ale jedná nejspíše o nějaký omyl. Omlouvám se, ale v tuto chvíli máme plně obsazený hotel a u vašich jmen mám zaznamenáno zcela jasně palmové apartmá s výhledem na moře, přesně jak jste žádali. Ebenové apartmá výhled na moře nemá. Takhle se můžete kochat nádherou Thajského zálivu. Západy slunce z úhlu vašeho apartmá jsou naprosto jedinečné. Tohle si rozhodně nesmíte nechat ujít! Věřte mi. Je to fantastická podívaná,“ uklidnila Olivie velmi profesionálním způsobem nově příchozí, když vystupovali z výtahu.

„A jsme tady. Vidíte tu nádheru? Jen se kolem sebe rozhlédněte. Vaše terasa je nejkrásnější ze všech teras našeho rezortu,“ pokračovala v přesvědčování dokonalá zaměstnankyně Olivia. Až příliš dobře

znala tento klasický problém nespokojených hostů, kteří požadují okamžitou výměnu apartmá.

„Jo, to bude dobrý. Líbí se mi tu. Večer se tu miláčku usadíme, dáme si třeba trávu, anebo si objednáme láhev vína. Možná obojí. Co ty na to, zlato?“ prohlásil Luciin manžel s mírnou pleší a objal ji kolem pasu, přitáhl si ji k sobě a něžně políbil. Jeho zelenooká panenka s nádhernýma očima na něj zamrkala a naznačila mu tím, že by takhle neměl mluvit před personálem, ale Olivia se taktně vzdálila a tvářila se, jako by nic neslyšela. Rozloučila se s oběma, a ještě jim stihla připomenout, že nemají zapomenout na večerní thajskou slavnost, která byla připravena také po ně, protože patří mezi pozvané vzácné VIP hosty.

Petr a Lucie se znali od dětství. Byli to Češi. Vlastně spolu začali chodit už jako děti. Lucii bylo dvanáct let a jemu patnáct, když si dali první pusu. I jejich rodiče se znali. Byli to dobří přátelé, a tak nakonec s potěšením kvitovali, že se jejich děti do sebe zamilovaly. Samozřejmě, že na sex došlo až mnohem později. Luciina matka si své dítě bedlivě strážila. Zatímco Lucie svá studia zvládala hravě a s lehkostí, Petr se učil nerad. Vystudoval gymnázium s nevalným prospěchem, ale nijak mu to nevadilo. Našel si zde dva perfektní přátele, hvězdné matematiky, se kterými zainvestoval do bitcoinu a jiných kryptoměn.

Petr pocházel z velmi bohaté rodiny, a tak neměl žádný problém získat počáteční kapitál. Jeho chudší, ale geniální přátelé zajistili vše potřebné. Petr se sice nějakou dobu pracovně hledal. Nepracoval, protože ho to nebavilo, ale zato přemýšlel a vynalezl dokonalý

SpeedBox pro elektrokola, který předčil mnohé ostatní. Jeho zisky rostly závratným tempem. Už brzy se z něj stal milionář. Mezitím mu začaly vynášet i jeho bitcoinové investice a z milého Petra se stal velmi mladý multimilionář.

Lucie zatím úspěšně vystudovala pedagogiku se zaměřením na češtinu, angličtinu a němčinu. Stala se z ní oblíbená mladá paní učitelka, kterou děti milovaly.

Ona byla s přibývajícími roky čím dál krásnější a z něj se stal ještě plešatější a oplácanější třicátník. Jí to, přesto absolutně nevadilo. Měla ho ráda takového, jaký byl. Spokojený jedlík.

Jejich přátelé si z nich mezitím utahovali. Chodili spolu dlouhých 15 let! A svatba stále ještě nebyla na pořadu dne, přestože si byli absolutně věrní a nikdy neměli jiného partnera. Těm dvěma to naprosto vyhovovalo. Pro ně bylo hlavní jen to, že se bezmezně milovali. Byli stvoření jeden pro druhého. Teprve když Lucie začala učit ve škole a s radostí trávila s dětmi spoustu času, začalo to milého Petra mrzet. Malinko těm dětem i záviděl. Tehdy mu došlo, že by si ji přál mít svoji krásnou Lucii raději u sebe doma. Ve společném domově by mohli vychovávat i své vlastní děti. Ti dva totiž stále ještě bydleli u svých rodičů.

Rozhodl se proto požádat ji o ruku. Udělal to tak kouzelným a romantickým způsobem, že svoji zelenookou panenku totálně ohromil. Pozval ji na nedaleký hrad, ve kterém se mělo večer konat šermířské utkání za svitu hvězd a starodávně vyhlížejících ohnivých loučí. Byla to rozhodně fantastická podívaná, rytíři bojovali stejně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Banánovník a Tři krabi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.